

ZLATÁ KOPŘIVA

Ylem odpočíval na lehátku, pohupujícím se na klidné hladině barevně osvětleného jezírka. Tichý zpěv lesních ptáků ho uspával. Venku, za skleněnou kopulí však bylo nevlídno. Zas se schylovalo k další z nesčetných velkých Gimediných bouří. Silné větry roztáčely obří prachové víry, a vytrhávaly z půdy chudé na živiny, sazenice nenáročných rostlin, jimiž se Hvězdný rytíř snažil alespoň trochu přikrášlit okolí pyramidového komplexu. Sotva zakořenělé šlahouny modravých travin, tančily v divém kornoutovém reji, a co chvíli narážely do průhledných stěn kopule. Vypadalo to, jakoby to dělaly naschvál. Jakoby chtěly mladého zahradníka co nejdříve popudit. Ten se ale nenechal vyvést z míry. Věděl dobře, že podmínky k pěstování rostlinstva na jeho planetě nejsou příznivé, ale také věděl, že až se počasí umoudří, zkusí to znovu.

Možná se trochu i nudil. Už dlouho neodstartoval se svým hvězdoletem k novému případu. Zdálo se, že je v okolním vesmíru vše v pořádku, a vesmírní záchranáři přišli o práci. Ale i sebevětší klid a mír nemohou trvat věčně. A právě, v této pokojné chvíli, se mladému rytíři opět rozvibrovalo zápěstí. Ylem byl v okamžení na nohou a spěchal do hangáru, připravit svůj koráb k nové akci. Palubní počítač mu oznámil, že v nedaleké galaxii Keiletos se začala šířit neznámá a podivná smrtelná nemoc.

Všem postiženým životním formám, nehledě na rasu, se po tělech objevovaly krvavé boláky. Byly to velmi zajímavé mnohaúhelníkové vředy. Jejich počet se u každého jedince vždy rovnal třinácti a pokaždé byly rozmístěny takto: Na nohou po třech, na každé ruce dva, dva na ramenu, a ten největší, ten co způsoboval největší bolest, se vždy vyrazil na čele.

Nešťastní obyvatelé postižených planet z galaxie Keiletos, zavolali na pomoc Hvězdné rytíře.

A tak začalo Ylemovo nové dobrodružství.

Nejmodernější Garlenské koráby létali od jedné obydlené planety ke druhé, monitorovali zasažené oblasti, odebírali vzorky a snažili se objevit zdroj nákazy.

S touto zvláštní nemocí si však nevěděli rady ani nejlepší galaktičtí lékaři a šamani. Vzorky přijalo mnoho vesmírných laboratoří, ale protilék nikdo nenašel. Po všemožném laboratorním zkoumání, bylo na radu skoupé i celé Garlenské zdravotnické konsilium. Epidemie se šířila rychlým tempem neúprosně dál, a její ohniska vznikala i tam, kde nikdo s nakaženými nepřišel do styku.

Ani Ylem, ani nikdo z jeho přátel neměli nejmenší tušení, kde začít hledat lék na tuhle strašnou galaktickou pandemii.

Ylem byl velitelstvím vyslán k planetě Jarmipol, která doposud odolávala nákaze.

Přesto, že ji ihned izolovali od ostatních, byl u jednoho domorodého kmene, hluboko v džungli, zaznamenán první případ nemoci se stejnými příznaky.

Orel vystoupil z hyperprostoru před vesmírným ostrovem Keiletos, a Ori vyhledal podle souřadnic planetu Jarmipol.

Lodní motory na plný výkon hnaly loď několika hvězdnými soustavami, dokud se na monitoru neukázala malá zelená planeta Jarmipol.

Koráb se snesl nad husté lesní porosty a Ori ho navedl na přistání do středu malé mýtiny, porostlé hebkým mechem. Stroj měkce dosedl. Jen pilot vyskočil z kokpitu, kde se vzal, tu se vzal, objevil se před ním stařec s dlouhým bílým vousem. Na sobě měl jen cáry kožešiny z nějakého neznámého zvířete, ale hlavu mu zdobila obrovská koruna z barevných ptačích per.

Nejprve se hluboce uklonil a poté přiletěvšího hosta překvapil. „Bud' u nás vítán Yleme, Hvězdný rytíři,“ pravil tiše ten organik, čistou mezigalaktickou řečí.

„Děkuji za uvítání,“ odpověděl Ylem. „Kdo jsi? A jak to, že znáš mé jméno?“

Stařec se znovu uklonil. „Jsem kouzelník kmene Gerefeto. Čekám tě už dva východy a západy naší hvězdné matky. Víím, proč jsi tady, a znám odpověď na tvou otázku.“

Kouzelník pokynul Ylemovi aby se posadil, a zároveň mu posuňkem naznačil, aby mlčel. Sám poklekl na plochý kámen, na němž do této chvíle stál, a pozvedl své čtyři kostnaté ruce k nebi. "V tomto vesmíru se nenachází lék na třináctou nemoc, ani nikdo, kdo by ti mohl říci, kde ho hledat. Neztrácej čas, rytíři. Vrať se do své lodi a zatlač černou mušli. Musíš se dostat za hranice tohoto časoprostoru, do dimenze, známé jako Tichá Tredecim. Tam najdeš Tichého proroka, ten ti poradí." Stařec zmlkl a schoulil se do klubka. Ve stejné chvíli kámen, na kterém klečel, zasyčel a pukl. Jako když ho kdosi rozžhaví a pak polije studenou vodou. Z pukliny vystoupal sloupec páry, v němž stařec zmizel. Ylem byl nejprve zmatený. Tento podivný rozhovor ho trochu vyvedl z míry. O tom, co právě viděl, ale neměl čas dlouho přemýšlet. Když se znovu ocitl v kabině své lodi, překvapeně hleděl na ovládací panel před sebou. Nepochopitelně tam přibýlo tlačítko ve tvaru černé mušle. Ylem ho zmáčkl a čekal, co se stane. Najednou se kolem Orla rozprostřela tma. Pak se ozval strašlivý hukot. Po chvíli, která se mu však zdála být nekonečná, se ozvalo lupnutí, hukot přestal, a přesto, že palubní přístroje mlčely, Ylem si byl naprosto jistý, že je v Tiché Tredecim.

Rozhlížel se kolem dokola, ale všude byla jen černá tma. Pak se loď pohnula a on ucítil sílu, která je táhne do neznáma. Náhle se odkudsi rozlil pruh bílého světla, a ozářilo přímo před lodí trůn Tichého proroka. Na trůnu seděla nejpodivnější postava, jakou kdy Ylem viděl. Orel přistál a rytíř vyšel ven. Nestačil se však proroka ani pozdravit, natož se zeptat na pomoc, kterou hledá, když se znenadání ze všech stran ozval hromový hlas. Prorok přitom ani nepohnul rty.

"Slyš má slova, cizince. Má rada zní. Musíš vstoupit do Dekatreisu. Sám. Bez ohlednutí, projdeš branou Duchů. Pak musíš přemoci mocného, třináctihlavého démona Jutanchota, střežícího Zlatou kopřivu. Odvar z jejích listů vyléčí boláky na kůži organiků ve tvém vesmíru Bógů." Poté prorok zmlkl a Ylema cosi nutilo se otočit. Za sebou spatřil obří kamennou stavbu ve tvaru třináctiúhelníku. Měla právě tolik pater. Z průhledových otvorů v posledním

patře se linula zlatá záře. Tam byla nejspíš ona zázračná rostlina. Ylem nezaváhal ani minutu. Přesto, že ho boj se strážcem Zlaté kopřivy zrovna nelákal, věděl dobře, že mu nic jiného nezbyvá, pokud chce zničit tu příšernou nemoc. Na Tichého proroka se již neohlédl a prošel branou. Za ní se objevil obrovský labyrint polorozpadlých chodeb. Bez zaváhání vkročil dovnitř. Mírným svahem vystoupal několik metrů a stanul před první křižovatkou. Na oprýskané stěně před ním zářil duhový znak, podobný číslici $\times$. „Kam teď? Možná tudy.“ Ylem dlouho nepřemýšlel a zatočil vlevo. Chodba však končila zdí. „Slepá ulička. Musím zpátky.“ Rozhodl se vrátit, jenže naprosto stejných chodeb tu bylo několik, a on za nic nedokázal najít tu, kterou sem přišel.

„Hvězdný rytíř se ztratí v bludišti. To je absurdní“, pomyslel si, a dál přemýšlel nahlas: „Správná cesta musí směřovat vzhůru. Musím jen do chodeb, jejichž terén stoupá. A duhová čísla nejspíš označují patra. Doufám, že až najdu další znak, bude podobný dvojce.“

K pokračování cesty si vybíral už jen chodby se stoupající stezkou, vytesanou do zaprášeného kamene. Zprvu se mu dařilo nalézt znaky, dost se podobající číslicím mezigalaktické číselné řady $\times$, pak $\times$ a postupně další. Pečlivě si všechny zaznamenával, jenže neměl jistotu, že také tady jdou tyto znaky správně za sebou, jako v Garlenských pravidlech. Jinou možnost však neměl, tak tomu musel věřit.

Po delší době vyčerpávajícího pochodu a hledání správné cesty, ho začala zmáhat únava. Co by nyní dal za malou chvilku v regenerátoru. Nemohl však polevit. A to ho ještě čeká boj s démonem. Pomalu se připravoval na to, že na něj co nevidět odněkud něco vyskočí. Přesto všechno statečně pokračoval v cestě. Pak na stěně před sebou spatřil číslo $\times$ $\times$. „Už bych měl být u konce své pouti,“ Ylem se zastavil a přivolal Orla. Za průhledem zahlédl vršky okolních skalisek, a po chvíli i siluetu svého korábu. To mu dodalo novou sílu. Vydal se dál, do další stoupající chodby. Konečně se mu podařilo dosáhnout posledního patra labyrintu.

Tam se mu otevřel výhled do prostorné haly, ve tvaru třinácticípé hvězdy. Bylo tu celkem šero, jen stěny osvětlovala tlumená zlatavá záře, vycházející z jakéhosi skleníku, stojícího uprostřed místnosti.

Jenže nežli stačil Ylem zaměřit předmět uvnitř, objevil se před ním náhle netvor s mnoha hlavami. Z očí mu sršely blesky a z každé tlamy šlehal oheň jiné barvy. Hvězdný rytíř v mžiku vytáhl svůj laserový meč a udělal proti obludě výpad. Paprsek však projel jejím tělem, aniž by způsobil na šupinaté kůži sebemenší zranění. Příšera vztekla a mocně zařvala, a připravila se k smrtícímu skoku. Ylem si v poslední chvíli uvědomil, že uprostřed každé stěny místnosti je v kameni zasunutý meč vyzařující slabé světlo jiné barvy. Rychle skočil k té nejbližší zdi a chopil se červeného meče. Hlava, která ho právě nejvíc ohrožovala, plivala modrý plamen. Meč ale jen odskočil a na dračím krku nezanechal ani škrábnutí. Nebyl k ničemu. Rytíř pochopil, že s modrým mečem musí nejspíš setnout hlavu, z níž vylétaly modré plameny. Jenže tu netvor schovával až vzadu. Ylem se musel dostat za něj. Nebyl zrovna ve výhodě, ale měl rychlé nohy. Podařilo se mu přiskočit k červenému plameni, a navždy ukončil jeho život. Ihned vytáhl z kamene další meč, opět změnil místo a znovu se rozmáchl. Pak znovu a znovu. Paže mu umdlévaly. Byl to opravdu krutý boj. Nežli se

Hvězdnému rytíři podařilo obludu přemoci, jeho lidské tělo získalo popáleniny a rány, které bude muset regenerátor hodně dlouho dávat do pořádku. Ylem se zbytky sil setnul třináctou hlavu strážce Zlaté kopřivy a padl k zemi. Jeho zrak chvíli sledoval poslední smrtelné záchvěvy chladnoucího těla před sebou. Pak těžce otočil hlavu a pohlédl doprostřed místnosti.

Tam ve své vší majestátnosti kvetla, a do všech stran zářila, Zlatá kopřiva. Ona prý jediná mohla zachránit, možná celý vesmír, před smrtící katastrofou. Rostlina byla ale uschována ve zvláštní průhledné, třináctistěnné schránce. Se schránkou však nebylo možné pohnout, ani ji bez poškození otevřít. Ylem ji musel rozbít. Jeho laserový meč mu opět nepomohl, a tak popadl těžkou nádobu na louhování, která stála vedle, a vší silou jí do schránky udeřil. Ta však nepovolila. Ozval se jen silný dunivý zvuk. Ylem to zkoušel znovu a znovu a znovu. Jinou možnost neměl. Věděl, že bez pomoci se nesmí vrátit. A když už podstoupil všechny ty trable, tohle ho přece nemůže zastavit. Znovu a znovu bušil do schránky a pomáhal si tím, že rány počítal nahlas. Když místností zazněla třináctá rána, schránka praskla. „No konečně“, povzdychl si vyčerpaný Ylem, „také mě to mohlo napadnout. Tady vládne třináctka.“ Tu si uvědomil cosi zvláštního. Poslední slovo, které vykřikl, rozvibrovalo všechny okolní stěny, a dunící ozvěna bez ustání opakovala: třináct.. třináct.. třináct..

Náhle se celý labyrint Dekatreis rozechvěl a začal se bortit.

Ylem rychle popadl Zlatou kopřivu, také nádobu na louhování a vyskočil z okenního otvoru. Bylo to opravdu na poslední chvíli. Celá třináctipatrová stavba se s rachotem propadla pod zem. Z oblaků prachu vylétl hvězdný koráb se svým pilotem na křídle. Ylem se s posledními silami spustil do kokpitu a svalil se do sedadla. Vedle sebe s největší opatrností položil vzácnou neporušenou kořist.

Náhle ho napadlo, že mu ani jeden z moudrých starců neprozradil, jak se dostane zpátky. Z ovládacího panelu před ním stále trčela černá mušle. Znovu ji zmáčkl. Právě včas. Za průhledem se opět setmělo a hned nato se hranice dimenze zhroutily. Tichá Tredecim byla navždy zničena. Hvězdný rytíř se svým malým korábem jen o vlásek unikl smrti a ocitl se na orbitě Jarmipoly. Když zářící koráb přistával v hloubi pralesa, zahlédl Ylem šamana, klečícího na plochem kameni a vzývajícího bohy. Prosil, aby zbavili nemocné jeho kmene, i všechny ostatní nakažené bytosti v galaxii, od nevléčitelných bolestí. Hvězdný rytíř mu pomohl vylouhovat listy rostliny a tekutinou potřít boláky nemocného dítěte. Ty se okamžitě stáhly a zacelily. Druhý den po nich nezbyly ani jizvy.

Ylem poté převezl Zlatou kopřivu na planetu Šaianév, do nejproslulejší vesmírné zahrady. Tam ji rozmnožili a pěstovali, a léčili s ní všechny postižené třináctou chorobou, dokud se nepodařilo nemoc v celé galaxii zcela nevymýtit.

Hvězdný rytíř Ylem dostal vyznamenání, a na jeho počest uspořádala rada SPOLEČENSTVÍ VESMÍRNÝCH SVĚTŮ obrovskou oslavu. Byla skvělá. Když skončila, seděl Ylem ve svém korábu a přemýšlel o cestě do Tiché Tredecimy. Chvíli měl pocit, že se mu vše jen zdálo. Ale nebyl to sen. Na ovládacím panelu před ním, bylo stále černé tlačítko ve tvaru mušle. Ylem si byl zcela jistý, že už je nefunkční. Přesto nikdy neměl odvalu to vyzkoušet.